

quam praemisit ordinem Poenitentiae canonicae sic ad Apostolorum exemplum ab Ecclesia statutum fuisse ut esset communis omnibus, nec tantum pro punitione culpae sed praecipue pro dispositione ad gratiam, subdit, se in ordine illo mirabili et augusto totam agnoscere dignitatem Sacramenti adeo necessarij, liberam a subtilitatibus quae ipsi decursu temporis adjunctae sunt:

Quasi per ordinem, quo, sine peracto canonicae poenitentiae cursu, hoc Sacramentum per totam Ecclesiam administrari consuevit, illius fuisset dignitas immutata:

Temeraria, scandalosa, inducens in contemptum dignitatis Sacramenti prout per Ecclesiam totam consuevit administrari, Ecclesiae ipsi injuriosa.

35. *Propositio his verbis concepta:* Si Charitas principio semper debilis est, de via ordinaria ad obtinendum augmentum hujus Charitatis oportet ut Sacerdos praecedere faciat eos actus humiliationis et poenitentiae, qui fuerunt omni aetate ab Ecclesia commendati: redigere hos actus ad paucas orationes aut ab aliquod jejunium post jam collatam absolutionem, videtur potius materiale desiderium conservandi huic sacramento nulum nomen Poenitentiae, quam medium illuminatum et aptum ad augendum illum fervorem Charitatis, qui debet praecedere absolutionem: longe quidem absumus ab improbanda praxi imponendi poenitentias etiam post absolutionem adimplendas: si omnia nostra bona opera semper adjunctos habent nostros defectus, quanto magis vereri debemus ne plurimas imperfectiones admiserimus in difficillimo et magni momenti opere nostrae reconciliationis?

Quatenus innuit poenitentias, quae imponuntur adimplendae post absolutionem, spectandas potius esse velut supplementum pro defectibus admissis in opere nostrae reconciliationis, quam ut poenitentias vere sacramentales et satisfactorias pro peccatis confessis; quasi ut vera ratio sacramenti, non nudum nomen, servetur, oporteat de via ordinaria, ut actus humiliationis et poenitentiae, qui imponuntur per-

modum satisfactionis sacramentalis, praecedere debeant absolutionem:

Falsa, temeraria, communi praxi Ecclesiae injuriosa, inducens in errorem haereticali nota in Petro de Osma confixum.

36. *Doctrina Synodi, quae, postquam praemisit, quando habebuntur signa non aequivoce amoris Dei dominantis in corde hominis, posse illum mereri judicari dignum qui admittatur ad participationem sanguinis Jesu Christi, quae fit in Sacramentis, subdit, supposititias conversiones quae fiunt per attritionem, nec efficaces esse solere nec durabiles; consequenter pastorem animarum debere insistere signis non aequivocis Charitatis dominantis antequam admittat suos poenitentes ad Sacramenta; quae signa, ut deinde tradit, pastor deducere poterit ex stabili cessatione peccato, et fervore in operibus bonis; quem insuper fervorem Charitatis perhibet velut dispositionem quae debet praecedere absolutionem.*

Sic intellecta ut non solum contritio imperfecta, quae passim atritionis nomine donatur, etiam quae juncta sit cum dilectione qua homo incipit diligere Deum tanquam omnis justitiae fontem, nec modo contritio Charitate formata, sed et fervor Charitatis dominantis, et illi quidem diuturno experimento per fervorem in operibus bonis probatus, generaliter et absolute requiratur ut homo ad Sacramenta et speciatim poenitentes ad absolutionis beneficium admittantur:

Falsa, temeraria quietis animarum perturbativa, tutae ac probatae in Ecclesia praxi contraria, Sacramenti efficaciae detraens et injuriosa.

37. *Doctrina Synodi, quae de auctoritate absolvendi, accepta per Ordinationem enuntiat, post institutionem dioecesium et parochiarum conveniens esse ut quisque judicium hoc exerceat super personas sibi, subditas sive ratione territorii, sive jure quodam personale, propterea quod aliter confusio induceretur et perturbatio;*

Quatenus post institutas dioeceses et parochias enuntiat tantummodo conveniens esse, ad praecavendam confusionem, ut absolvendi potestas exercentur super sub-

ditos; sic intellecta tanquam ad validum usum hujus potestatis non sit necessaria ordinaria vel subdelegata illa jurisdictionis, sine qua Tridentinum declarat nullius momenti esse absolutionem a sacerdote prolatam;

Falsa, temeraria, perniciosa, Tridentino contraria et injuriosa, erronea.

38. *Item doctrina, quae postquam Synodus professus est se non posse non admirari illam adeo venerabilem disciplinam antiquitatis, quae (ut ait) ad Poenitentiam non ita facile et forte nunquam eum admittebat qui post primum peccatum et primam reconciliationem relapsus esset in culpam, subjungit per timorem perpetuae exclusionis a communione et pace, etiam in articulo mortis, magnum fraenum illis injectum iri, qui parum considerant malum peccati et minus illum timent.*

Contraria can. 13 Concilii Nicaeni I, decretali Innocentii I ad Exuperium Tholosum et decretali Caelestini I, ad Episcopos Viennen. et Narbonen. provinciae, redolens pravitatem quam in ea decretali sanctus Pontifex exhorret.

39. *Declaratio Synodi in peccatorum venialium confessione, quam optare se non tantopere frequentari, ne nimium contemptibiles reddantur hujusmodi confessiones:*

Temeraria, perniciosa, sanctorum ac piorum praxi a sacro Concilio Tridentino probata contraria.

40. *Propositio asserens indulgentiam secundum suam praecisam notionem aliud non esse, quam remissionem partis ejus poenitentiae quae per canones statuta erat peccanti;*

Quasi indulgentia, praeter nudam remissionem poenae canonicae, non etiam valeat ad remissionem poenae temporalis pro peccatis actualibus debitae apud divinam justitiam:

Falsa, temeraria, Christi meritis injuriosa, dudum in art. 19 Lutheri damnata.

41. *Item in eo quod subditur, scholasticos suis subtilitatibus inflatos invenisse thesaurum male intellectum meritorum Christi et Sanctorum, et clarae no-*

tionis absolutionis a poena canonica substituisse confusam et falsam applicationem meritorum;

Quasi thesauri Ecclesiae, unde Papa dat indulgentias, non sint merita Christi et Sanctorum:

Falsa, temeraria, Christi et Sanctorum meritis injuriosa, dadum in art. 17. Lutheri damnata.

42. *Item, in eo quod superaddit, luctuosius adhuc esse quod chimaerica ista applicatio transferri volita sit in defunctos:*

Falsa, temeraria, piarum aurium offensiva, in Romanos Pontifices et in praxim et sensum universalis Ecclesiae injuriosa, inducens in errorem haereticali nota in Petro de Osma confixum, iterum damnatum in articulo 22 Lutheri.

43. *In eo demum quod impudentissime invehitur in tabellas indulgentiarum, altaria privilegiata, etc.*

Temeraria, piarum aurium offensiva, scandalosa, in summos Pontifices atque in praxim tota Ecclesia frequentatam contumeliosa.

44. *Propositio Synodi asserens, reservationum casuum nunc temporis aliud non esse, quam improvidum ligamen pro inferioribus sacerdotibus, et sonum sensu vacuum pro poenitentibus assuetis, non a modum curare hanc reservationem;*

Falsa, temeraria, male sonans, perniciosa, Concilio Tridentino contraria, superioris hierarchicae potestatis laesiva.

45. *Item de spe quam ostendit fore ut reformato rituali et ordine poenitentiae, nullum amplius locum habiturae sint hujusmodi reservationes;*

Prout attenda generalitate verborum, innuit, per reformationem ritualis et ordinis Poenitentiae, factam ab Episcopo vel Synodo, abolere posse casus, quos Tridentina Sinodus declarat Pontifices maximos potuisse pro suprema potestate sibi in universa Ecclesia tradita, peculiari suo judicio reservare:

Propositio falsa, temeraria, Concilio Tridentino et summorum Pontificum auctoritati derogans, et injuriosa.

46. *Propositio asserens, effectum ex-*

communicationis exteriorem dumtaxat esse, quia tantummodo natura sua excludit ab exteriori communicatione Ecclesiae;

Quasi excommunicatio non sit poena spiritualis, ligans in coelo, animas obligans;

Falsa, perniciosa, in art. 23. Lutheri damnata, ad minus erronea.

47. Item quae tradit necessarium esse juxta leges naturales et divinas, ut sive ad excommunicationem sive ad suspensionem praecedere debeat examen personale; atque ideo sententias dictas *ipso facto* non aliam vim habere, nisi seriae comminationis sine ullo actuali effectu:

Falsa, temeraria, perniciosa, Ecclesiae potestati injuriosa, erronea.

48. *Item*, quae pronuntiat, inutilem ac vanam esse formulam nonnullis ab hinc saeculis inductam, absolventi generaliter ab excommunicationibus in quas fidelis incidere potuisset:

Falsa, temeraria, praxi Ecclesiae injuriosa.

49. *Item*, quae damnat ut nullas et invalidas suspensiones ex informata conscientia.

Falsa, perniciosa, in Tridentinum injuriosa.

50. *Item*, in eo quod insinuat, soli Episcopo fas non esse uti potestate, quam tamen ei defert Tridentinum suspensionis ex informata conscientia legitime infligendae:

Jurisdictionis Praelatorum Ecclesiae laesiva.

51. *Doctrina Synodi*, quae perhibet, in promovendis ad Ordines hanc de more et instituto veteris disciplinae rationem servari consuevisse, ut si quis clericorum distinguebatur sanctitate vitae, et dignus aestimabatur qui ad Ordines sacros ascenderet, ille solitus erat promoveri ad Diaconatum vel Sacerdotium, etiamsi inferiores Ordines non suscepisset; neque tum talis ordinatio dicebatur per saltum, ut postea dictum est.

52. Item quae innuit, non alium titulum Ordinationum fuisse, quam deputationem ad aliquod speciale ministerium,

qualis praescripta est in Concilio Chalcedonensi; subjungens, quandiu Ecclesia sese his principiis in delectu sacrorum ministrorum conformavit, ecclesiasticum ordinem floruisse; verum beatos illos dies transiisse, novaque principia subinde introducta, quibus corrupta fuit disciplina in delectu ministrorum sanctuarii.

53. Item, quod inter haec ipsa corruptionis principia refert, quod recessum sit a vetere instituto, quo, ut ait, Ecclesia, insistens Apostolicis vestigiis, neminem ad Sacerdotium admittendum statuerat, nisi qui conservasset innocentiam baptismalem;

Quatenus innuit, corruptam fuisse disciplinam per decreta et instituta.

1. Sive quibus Ordinationes per saltum vetitae sunt;

2. Sive quibus pro Ecclesiarum necessitate et commoditate probatae sunt Ordinationes sine titulo specialis officii, velut speciatim a Tridentino ordinatio ad titulum patrimonii, salva obedientia qua sic ordinati Ecclesiarum necessitatibus deservire debent iis obaundis officiis quibus pro loco ac tempore ab Episcopo admoti fuerint, quemadmodum ab apostolicis temporibus in primitiva Ecclesia fieri consuevit;

3. Sive quibus jure canonico facta est criminum distinctio, quae delinquentes reddunt irregulares: quasi per hanc distinctionem Ecclesia recesserit a spiritu Apostolico, non excludendo generaliter et indistincte ab Ecclesiastico ministerio omnes quoscumque qui baptismalem innocentiam non conservassent:

Doctrina singulis suis partibus falsa, temeraria, ordinis pro Ecclesiarum necessitate et commoditate inducti perturbativa, in disciplinam per canones, et speciatim per Tridentini decreta probatam injuriosa.

54. Item quae velut turpem abusum notat unquam praetendere eleemosynam pro celebrandis Missis et Sacramentis administrandis, sicuti et accipere quemlibet proventum dictum stolae, et generatim quodcumque stipendium et honorarium

quod suffragiorum aut cujuslibet parochialis functionis occasione offertur;

Quasi turpis abusus crimine notandi essent ministri Ecclesiae, qui secundum receptum et probatum Ecclesiae morem et institutum, utentur jure promulgato ab Apostolo accipiendi temporalia ab his quibus spiritualia ministrantur:

Falsa, temeraria, ecclesiastici ac pastoralis juris laesiva, in Ecclesiam ejusque ministros injuriosa.

55. Item quae vehementer optare se profitetur, ut aliqua ratio inveniretur minutuli cleri (quo nomine inferiorum ordinum clericos designat) a Cathedralibus et Collegiatis submovendi, providendo aliter (nempe per probos provecioris aetatis laicos, congruo assignato stipendio) ministerio inserviendi Missis et aliis officiis, velut Acolythi etc, ut olim, inquit, fieri solebat quando ejus generis officia non ad meram speciem promajoribus ordinibus suscipiendis redacta erant.

Quatenus reprehendit institutum, quo cavetur, ut *minorum ordinum functiones per eos tantum praestentur exerceantur, qui in illis constituti adscriptive sunt; idque ad mentem Tridentini, ut sanctorum ordinum a Diaconatu ad Ostiaratum functiones ab apostolicis temporibus in Ecclesia laudabiliter receptae, id in pluribus locis aliquandiu intermissae, juxta sacros canones revocentur, nec ab haereticis tanquam otiosae traducantur.*

Suggestio temeraria, piarum aurium offensiva, ecclesiastici ministerii perturbativa, servandae quoad fieri potest in celebrandis mysteriis decentiae imminutiva, in minorum ordinum munera et functiones, tum in disciplinam per canones et speciatim per Tridentinum probatam injuriosa, favens haereticorum in eam conviciis et calumniis.

56. *Doctrina*, quae statuit, conveniens videri in impedimentis canonicis, quae proveniunt ex delictis in jure expressis, ullam unquam nec concedendam nec admittendam esse dispensationem:

Aequitatis et moderationis canonicae a sacro Concilio Tridentino probatae laesi-

va, auctoritati et juribus Ecclesiae derogans.

57. Praescriptio Synodi, quae generaliter et indiscriminatim velut abusum rejicit quamcumque dispensationem, ut plus quam unum residentiale beneficium uni eidemque conferatur, item in eo quod subjungit, certum sibi esse juxta Ecclesiae spiritum plusquam uno beneficio tametsi simplici neminem frui posse:

Pro sua generalitate, derogans moderationi Tridentini sess VII, c. V., et sess XXIV, c. 17.

58. Propositio, quae statuit, sponsalia proprie dicta actum mere civilem continere, qui ad matrimonium celebrandum disponit, eademque civilium legum praescripto omnino subjacere;

Quasi actus disponens ad Sacramentum non subjaceat sub hac ratione juri Ecclesiae:

Falsa, juris Ecclesiae quoad effectum etiam e sponsalibus vi canonicarum sanctionum profluentes laesiva, disciplinae ab Ecclesia constitutae derogans.

59. *Doctrina Synodi asserens*, ad supremam civilem potestatem dumtaxat originarie spectare contractui Matrimonii opponere impedimenta ejus generis quae ipsum nullum reddunt, dicunturque dirimentia, quod jus originarium praeterea dicitur, cum jure dispensandi essentialiter connexum; subjungens, supposito assensu vel conniventia principum, potuisse Ecclesiam juste constituere impedimenta dirimentia ipsum contractum Matrimonii;

Quasi Ecclesia non semper potuerit ac possit in christianorum Matrimoniis jure proprio impedimenta constituere, quae Matrimonium non solum impediunt sed et nullum reddant quoad vinculum, quibus christiani obstricti teneantur etiam in teris infidelium, in eisdemque dispensare.

Canonum 3, 4, 9, 12 sessionis XXIV Concilii Tridentini eversiva, haeretica.

60. *Item rogatio Synodi ad potestatem civilem, ut e numero impedimentorum tollat cognationem spiritualem, atque illud quod dicitur publicae honestatis, quorum origo reperitur in collectione*

Justiniani; *tum ut* restringat impedimentum affinitatis et cognationis, ex quacunque licita aut illicita conjunctione provenientis ad quartum gradum juxta civilem computationem per lineam lateralem et obliquam; ita tamen ut spes nulla relinquatur dispensationis obtinendae.

Quatenus civili potestati jus attribuit sive abolendi sive restringendi impedimenta Ecclesiae auctoritate constituta vel comprobata; item qua parte supponit, Ecclesiam per potestatem civilem spoliari posse jure suo dispensandi super impedimentis ab ipsa constitutis, vel comprobatis:

Libertatis ac potestatis Ecclesiae subversiva, Tridentino contraria ex haereticali supra damnato principio profecta.

61. Propositio, quae asserit, adorare directe humanitatem Christi, magis vero aliquam ejus partem, fore semper honorem divinum datum creaturae;

Quatenus per hoc verbum directe intendat reprobare adorationis cultum quem fideles dirigunt ad humanitatem Christi, perinde ac si talis adoratio, qua humanitas ipsaque caro vivifica Christi adoratur, non quidem propter se et tanquam nuda caro, sed prout unita divinitati, foret honor divinus impartitus creaturae, et non potius una eademque adoratio qua Verbum incarnatum cum propria ipsius carne adoretur:

Falsa, captiosa, pio ac debito cultui humanitati Christi a fidelibus praestito ac praestando detrahens, et injuriosa.

62. Doctrina, quae devotionem erga sacratissimum Cor Jesu rejicit inter devotiones quas notat velut novas, erroneas, aut saltem periculosas;

Intellecta de hac devotione, qualis est ab apostolica Sede probata:

Falsa, temeraria, perniciosa, piarum aurium offensiva, in apostolicam Sedem injuriosa.

63. Item, in eo quod cultores Cordis Jesu hoc etiam nomine arguit, quod non advertant sanctissimam carnem Christi, aut ejus partem aliquam, aut etiam humanitatem totam cum separatione ac

praecisione a divinitate adorari non posse cultu latriae;

Quasi fideles Cor Jesu adorarent cum separatione ac praecisione a divinitate, dum illud adorent ut est Cor Jesu, Cor nempe personae Verbi, cui inseparabiliter unitum est, ad eum modum quo ex sanguine corpus Christi in triduo mortis sine separatione aut praecisione a divinitate adorabile fuit in sepulcro: Captiosa, in fideles Cordis Christi cultores injuriosa.

64. Doctrina, quae velut superstitionem universe notat *quacumque efficaciam, quae ponatur in determinato numero precum et piarum salutationum;*

Tanquam supersticiosa censenda esset efficaciam, quae sumitur non ex numero in se spectato, sed ex praescripto Ecclesiae certum numerum precum vel externarum actionum praefinientis pro indulgentiis consequendis, pro adimplendis poenitentibus, et generatim pro sacro et religioso cultu rite et ex ordine peragendo:

Falsa, temeraria, scandalosa, perniciosa, pietati fidelium injuriosa, Ecclesiae auctoritati derogans, eironea.

65. *Propositio enuntians*, irregularem strepitum novarum institutionum, quae dictae sunt exercitia vel missiones. . . ., forte nunquam aut saltem perraro eo pertingere ut absolutam conversionem operentur, et exteriores illos commotionis actus, qui apparere, nihil aliud fuisse quam transeuntia naturalis concussionis fulgura:

Temeraria, male sonans, perniciosa, mori pie ac salutariter per Ecclesiam frequentato et in verbo Dei fundato injuriosa.

66. *Propositio asserens*, fore contra apostolicam praxim et Dei consilia, nisi populo faciliores viae pararentur, vocem suam jungendi cum voce totius Ecclesiae;

Intellecta de usu vulgaris linguae in liturgicas preces inducendae:

Falsa, temeraria, ordinis pro misteriorum celebratione praescripti perturbativa, plurium malorum facile productrix.

67. Doctrina perhibens, a lectione sacrarum Scripturarum *non nisi veram impotentiam excusare;* subjungens, ultro se prodere obscuracionem, quae ex hujuse

praeepti neglectu orta est super primarias veritates Religionis:

Falsa, temeraria, quietis animarum perturbativa, alias in Quesnellio damnata.

68. Laudatio, qua summopere Synodus commendat Quesnellii commentationes in novum Testamentum, aliaque aliorum quesnellianis erroribus faventium operali licet proscripta; eademque parochis proponit, ut ea tanquam solidis Religionis principis referta, in suis quisque parochiis populo post reliquas functiones perlegant:

Falsa, scandalosa, temeraria, seditiosa Ecclesiae injuriosa, schisma fovens et haeresim.

69. Praescriptio, quae generaliter et indistincte inter imagines ab Ecclesia auferendas, velut rudibus erroris occasionem praebentes, notat imagines Trinitatis incomprehensibilis:

Propter sui generalitatem, temeraria, ac pio per Ecclesiam frequentato mori contraria, quasi nullae extent imagines sanctissimae Trinitatis communiter approbatae ac tuto permittendae;

Ex brevi *Sollicitudine nostrae* Benedicti XIV, anni 1745.

70. Item, doctrina et praescriptio generaliter reprobans omnem specialem cultum quem alicui speciatim imagini solent fideles impendere, et ad ipsam potius quam ad aliam confugere:

Temeraria, perniciosa, pio per Ecclesiam frequentato mori, tum et illi Providentiae ordini injuriosa, quo ita *Deus nec* in omnibus memoriis Sanctorum ista fieri voluit, qui dividit propria unicuique prout vult.

71. *Item*, quae vetat ne imagines praesertim beatae Virginis ullis titulis distinguantur, praeterquam denominationibus quae sint analogae mysteriis de quibus in sacra Scriptura expressa fit mentio:

Quasi ne a scribi possent imaginibus pie aliae denominationes, quas vel ipismet publicis precibus Ecclesia probat et commendat:

Temeraria, piarum aurium offensiva,

venerationi beatae praesertim Virgini debitae injuriosa.

72. Item, quae extirpare vult morem, quo velatae asservantur certae imagines:

Temeraria, frequentato in Ecclesia et ad fidelium pietatem fovendam inducto mori contraria.

73. Propositio enuntians novorum festorum institutionem ex neglectu in veteribus observandis, et ex falsis notionibus naturae et finis earundem solemnitatum originem duxisse:

Falsa, temeraria, scandalosa, Ecclesiae injuriosa, favens haereticorum in dies festos per Ecclesiam celebratos conviciis.

74. Deliberatio Synodi de transferendis in diem dominicum festis per annum institutis, idque pro jure quod persuasum sibi esse ait, Episcopo competere super disciplinam ecclesiasticam in ordine ad res mere spirituales; ideoque et praeeptum Missae audiendae abrogandi diebus in quibus ex pristina Ecclesiae lege viget etiamnum id praeeptum; tum etiam in eo quod superaddit de transferendis in Adventum episcopali auctoritate jejunii per annum ex Ecclesiae praeepto servandis;

Quatenus adstruit, Episcopo fas esse jure proprio transferre dies ab Ecclesia praescriptos pro festis jejunii celebrandis, aut inductum Missae audiendae praeeptum abrogare:

Propositio falsa, juris Conciliorum generalium et summorum Pontificum laesiva, scandalosa, schismati favens.

75. Doctrina, quae perhibet, beatis temporibus nascentis Ecclesiae juramenta visa esse a documentis divini praeeptoris atque ab aurea evangelica simplicitate adeo aliena, ut *ipsummet jurare sine extrema et ineluctabili necessitate reputatum fuisset actus irreligiosus, homine christiano indignus; insuper continuatam Patrum seriem demonstrare juramenta communi sensu pro vetitis habitasse fuisse;* indeque progreditur ad improbanda juramenta, quae Curia ecclesiastica, jurisprudentiae feudalis (ut ait) normam secuta, in investituris et in sacris ipsis Episcoporum ordinationibus adoptavit,